

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. M.**, zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem AK v Hradci Králové, U Soudu 388, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015, čj. OAM-395/ZA-ZA04-K01-2014, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 12. 2. 2015 rozhodnutí, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu, s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce namítal, že žalovaný zavrhl jeho potencionální ohrožení pro případ návratu do vlasti, tedy na Ukrajinu, s tím, že tamní situace, kde dříve žalobce žil, je klidná. S takovým závěrem však žalobce nesouhlasí, tamní situaci považuje za závažnou, dosahující velkých rozměrů, vztahy s Ruskem a vnitřní nepokoje nezaručují poklidný život v žádné oblasti Ukrajiny, žalobce by při návratu musel čelit tamním poměrům, které nejsou v pořádku. Za další pochybení žalovaného pak žalobce považuje hodnocení jeho zdravotního stavu, žalovaný nepovažuje jeho kardiologické potíže za vážné, k tomu dodává, že na Ukrajině funguje jistá zdravotní péče, s péčí v ČR se však nemůže srovnávat. Velmi se obává zhoršení svého zdravotního stavu, pokud by byl nucen využívat péči na Ukrajině, tato je velmi zkorumpovaná a s ohledem na své předchozí finanční problémy na Ukrajině by žalobce pravděpodobně neměl dostatečné finance. V neposlední řadě žalobce nesouhlasí s názorem správního orgánu, který považuje nucenou vojnu za zákonnou povinnost občana. Jako nemocný člověk, který by měl být v klidu a nevystavovat se zvýšené námaze, nemůže jít do armády a vykonávat vojenskou službu, neboť to by

jistě též mělo vliv na jeho již špatný zdravotní stav. Žalobce odkázal na správní spis a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ve věci písemné vyjádření dne 27. 4. 2015, uvedl, že oprávněnost žalobních námitek popírá, odkazuje na obsah správního spisu s tím, že rozhodnutí je v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu, je správné, neboť správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil. Žalovaný si rovněž opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro své rozhodnutí, po posouzení věci však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z návratu na Ukrajinu, kde nic a nikoho nemá, kde by byl dle svého mínění ihned odveden do války na východě země. Rovněž sdělil, že má zdravotní potíže, trpí srdeční nedostatečností. Žalovaný poukazuje na žadatelovo zjevné účelové jednání, o mezinárodní ochranu požádal až po více než desetiletém nelegálním pobytu v ČR, poté, co byl přistižen s padělanými doklady Slovenské republiky a následně byl odsouzen k trestu vyhoštění. Za situace, kdy se žalobce vědomě nelegálně zdržoval na území České republiky přibližně od r. 2003, mu musela být známa skutečnost, že se vystavuje nebezpečí potenciálního vyhoštění ze zdejšího území a nelze se tak dovolávat společenské či jiné integrace. Již od počátku měl přitom možnost řešit svoji situaci prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V tomto smyslu pak žalovaný připomíná rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. 4 Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011, v němž soud stanovil, že „v případě, kdy zamyšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost k tomu využít standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky“. Žalovaný tak uzavírá, že mezinárodní ochrana k legalizaci pobytu neslouží, žalobce měl využít institutů cit. zákona o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů, upravených zákonem o azylu. Samotné povolání k výkonu vojenské služby není pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti na bojových akcích či válečném konfliktu. K žadatelovým obavám z odvodu do armády správní orgán opětovně podotýká, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem, toto uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z r. 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, pak není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Zde odkazuje žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně čj. 7 Azs 321/2004 z 22. 12. 2004, které pojednalo o tom, že podobné obavy nejsou odůvodněným strachem ve smyslu § 12 zákona o azylu. Konečně, žalovaný poukazuje na skutečnost, že nic z výše uvedeného nebylo v případě žalobce prokázáno. Pokud jde o aktuální politickou bezpečnostní situaci, žalovaný ji vyhodnotil způsobem, odpovídajícím dostupným informacím, které jsou, s ohledem na vývoj situace na Ukrajině, přiměřeně aktuální. K námitce o úrovni zdravotní péče na Ukrajině pak správní orgán uvádí, že případná její vyšší úroveň

v ČR není důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, správní orgán má z obstaraných informací za prokázané, že žalobce může získat lékařskou péči odpovídající jeho zdravotnímu stavu i na Ukrajině, z žádné doložené lékařské zprávy, ani ze sdělení žalobce neplyne, že by žalobce nebyl, byť s určitým omezením, schopen pracovat. Podle lékařských zpráv je omezen pouze určitou dušností, základem jeho léčby je abstinence a nekuřáctví, žalobce tato doporučení nerespektuje a kouří. Zákon o azylu přitom koncipoval možnost udělit humanitární azyl výslovně jako dobrodíní státu – viz rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. 5 A 720/2000 z 28. 5. 2002. Správní orgán je přesvědčen o nedůvodnosti žaloby a na základě toho navrhuje její zamítnutí.

Při jednání soudu dne 6. 11. 2015 zástupkyně žalobce poukázala na to, že žalobce usiluje zejména o udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany ve smyslu § 14a), je si vědom, že žádné skutečnosti, naplňující podmínky ust. § 12 zákona o azylu neuváděl. Žalobce sám uvedl, že chodí do kardio ambulance, užívá cca 7 léků, jednak na ředění krve, na podporu srdeční činnosti, i dalších orgánů – jater, žaludku apod. Napadené rozhodnutí žalovaného žalobce nepovažuje za správné, žalovanému předal veškeré podklady pro udělení humanitárního azylu, i když tento není nárokový. Na Ukrajině vypukl ozbrojený konflikt, žalobce právě s ohledem na svůj věk a zdraví se cítí těmito okolnostmi přímo ohrožen. Vzhledem k zdravotním obtížím a k tomu, že prodělal dvě náhlé příhody, by jak silné emoce, tak i další situace mohly ohrozit jeho život, udělení tohoto druhu azylu je na místě i s ohledem na jeho sociální situaci, v případě svého návratu do vlasti o svém synovi nic neví a bratranec nemá možnost mu poskytnout pomoc. Jsou však splněny i podmínky doplňkové ochrany, hrozí mu vážná újma v případě odvodu, a to s ohledem na jeho věk a zdraví. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, náhradu nákladů řízení nežádá, pouze odměnu právního zastoupení, které spočívá ve dvou úkonech právní služby.

Pověřená pracovnice žalovaného žádné doplnění dokazování nenavrhl, žalovaný je přesvědčen, že rozhodnutí se vypořádalo se zdravotními problémy žalobce na str. 5 – 7 dostatečně. Samotný fakt, že v ČR je zdravotnictví obecně na jiné úrovni než na Ukrajině a přístup k němu by v zemi původu mohl být komplikovanější, nemůže být azylově relevantním důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany. Žalovaný trvá na zamítnutí žaloby, odkazuje na správní spis, který dostatečně dokládá, že si žalovaný opatřil dostatečné podklady jak pro zhodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině, tak pro zhodnocení zdravotního stavu žalobce a jeho sociální situace. Žalobce se snaží zlegalizovat zdejší pobyt, po víceletém pobytu v ČR požádal o mezinárodní ochranu až poté, co byl kontrolován, resp. se vykazoval padělanými doklady SR a byl z České republiky vyhoštěn. Žádost žalobce je proto hodnocena jako účelová, v průběhu minulých let měl žalobce jistě možnost upravit si legálním způsobem zdejší pobyt dle zákona o pobytu cizinců. Je navrhováno zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

Soud provedl důkaz ze správního spisu, z něho plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 21. 8. 2014, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, je rozvedený, na Ukrajině žije jeho syn. V zemi původu pobýval do r. 2002, od té doby žije v ČR. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, je vyučen v oboru, má odborné předpoklady k výkonu práce promítače. Pracoval jako posunovač, ve stavebnictví, a též podnikal. Do ČR

jezdil za prací od r. 1997, na Ukrajinu se vracíval, naposledy tam byl v r. 2002. Poté začaly spory s manželkou, rozešli se, již se neměl kam vracet. Dům, který měl, propadl, protože špatně podnikal. Do r. 2003 měl platné vízum k pobytu – dlouhodobý pobyt – měl také falešné slovenské doklady. Musel jít do nemocnice, přišla policejní kontrola, prověřili jeho doklady a byl vyhoštěn na 5 roků. Kdyby ovšem měl vycestovat na Ukrajinu, byl by z něho bezdomovec a vzali by ho do války. Teď říkají, že budou odvádět lidi do 65 let, lidé, kteří mají bránit své území, utíkají, a on by tam měl jít bojovat, tedy všichni z východu utíkají a ostatní tam mají jezdit umírat. Zde ho podporují kamarádi a nabízejí mu bydlení, na Ukrajině by toto neměl. Měl problémy se srdcem, musí brát léky na ředění krve. Dne 21. 8. 2014 v rámci pohovoru žalobce uvedl, že do r. 2007 zde pobýval načerno, pak ale již začaly více kontroly, v Praze mu jacísi Arabové vyřídili za 1000 Euro falešné slovenské doklady. Poté byl několikrát kontrolován, ale nic se nestalo, vše bylo v pořádku. Pak ale v r. 2014 zkolaboval na stavbě, probral se až v nemocnici ve Vrchlabí, měl trombózu a byl převezen do Hradce Králové. Ještě do nemocnice za ním přišli policisté, přiznal se, jak to bylo, z nemocnice ho odvezli na cizineckou policii, dostal na pět let vyhoštění a výjezdní vízum do 17. 8. 2014. Žalobce uvedl, že doma měl dluhy, musel prodat i dům, který dostal v Černigově od matky, musel si půjčovat, s kamarádem založili sběrnou kovu, ale i o tu přišel, zůstaly jen dluhy. Dluhy žalobce splatil, ale ti lidé chtěli ještě úroky, chodili ho upomínat i zde. Je to ale už hodně let, neví, jak by to teď bylo. Když odjel naposledy z Ukrajiny, manželka mu volala, že je těhotná, ale zjistil, že se již jednalo o jiného muže, rozešli se a dům, který postavili na pozemku jejích rodičů, převedl svojí částí na syna. K dotazu, proč žalobce nerespektoval výjezdní vízum, uvedl, že musel dobrat nějaké léky, musel by na ukrajinskou ambasádu pro výjezdní doklad, ale mezitím se dozvěděl o možnosti azylu, odjet nechtěl, musel by spát pod mostem a jít do války. Již ani neví, kde je jeho syn, má sice bratrance, ale ten bydlí s rodinou v dvoupokojovém bytě. Tady má žalobce kamarády, kteří mu pomůžou. Ze zdravotního pohledu musí brát léky na ředění krve a hlídat životosprávu. Na Ukrajině by musel za všechno zaplatit, je to samá korupce, ceny evropské, ale platy čtvrtinové. Správnímu orgánu žalobce předal závěry hospitalizace ve FN v Hradci Králové, přitomno je též kardiologické vyšetření ze 7. 11. 2014. V rámci pohovoru dne 4. 11. 2014 žalobce uvedl, že má srdeční nedostatečnost, chodí na pravidelné kardio prohlídky, užívá několik léků. Vzhledem k zdravotním obtížím nesmí dělat těžkou práci, nesmí moc na slunce, neměl by pít alkohol a kouřit. Dne 10. 2. 2015 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, uvedl, že se s nimi blíže seznamovat nechce, měl by konzultovat svůj zdravotní stav v Hradci Králové.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez

státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Jak i sám žalobce uvedl, je si vědom, že v průběhu správního řízení neuváděl žádné skutečnosti, které by mohly vést správní orgán k závěru, že žalobce byl před opuštěním vlasti pronásledován, již vůbec ne z azylově relevantních důvodů, upravených ust. § 12 zákona o azylu. Uvedl pouze, že zem původu již od r. 1997 opouštěl za prací, posléze se rozvedl a měl dluhy, soud zdůrazňuje, že tyto skutečnosti v žádném případě neznamenaají jakoukoliv azylovou relevanci. Žalovaný se nicméně na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí ve věci velmi podrobně zabýval situací na Ukrajině, vyargumentoval zcela dostatečně, proč nelze považovat za relevantní žalobcovy obavy z možného povolání do armády, žalovaný poukázal jak na Úmluvu o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a připomněl v této souvislosti i rozhodnutí Vrchního soudu v Praze čj. 6 A 508/97, které

přímo řešilo případné obavy z nástupu na vojenskou službu pro případ rizika účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Žalovaný pak dále vyhodnotil aktuální situaci na Ukrajině tak, že probíhající konflikt je územně omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, bezpečnostní situace na západním a středním území je pokojná, obavy žalobce proto nelze hodnotit jako azylově relevantní. Správní orgán se dále vypořádal i s ekonomickými potížemi ukrajinských občanů a s tím související sociální úrovní, popsal úroveň zdravotních a sociálních služeb, nicméně dospěl k závěru, že z dané situace v žádném případě nelze dovodit, že by žadateli nebyl umožněn přístup ke zdravotní péči dostupné pro ostatní občany Ukrajiny. Žalovaný pak na str. 6 zdůvodnil, proč považuje žadatelovo jednání v souvislosti s žádostí o udělení mezinárodní ochrany za zjevně účelové, zdůraznil, že v ČR žije mnoho let, o ochranu požádal však až poté, co byl kontrolován a přistižen s padělanými doklady Slovenské republiky a následně odsouzen k trestu vyhoštění, tedy, v době, kdy mu bezprostředně hrozilo vycestování do země původu. Sučinným závěrem žalovaného se soud, s ohledem na výše popsané skutečnosti, zcela ztotožnil. Protože bez dalšího žalobce nesplňuje podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu, soud se dále věnoval žalovaným námitkám o naplnění podmínek ust. § 14 a § 14a) cit. zákona. Pokud se týče azylu humanitárního charakteru, soud je povinen zkoumat, zda podklady, které správní orgán shromáždil, jsou dostatečné a zda žalovaný co do míry volnosti správního uvážení věci respektoval zákaz libovůle, též samozřejmě přezkoumává dodržení řádného vedení procesu. V tomto směru soud neshledal žádné pochybení žalovaného, na str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí žalovaný řádně odůvodnil rozsah zjištěných skutečností co do zdravotních obtíží žalobce, zdůvodnil, proč nepovažuje jeho obtíže za natolik závažné, aby mohly znamenat okolnost, hodnou zvláštního zřetele ve smyslu azylové relevance, soud pak doplňuje, že ani věk žalobce takovou skutečnost nepředstavuje. V neposlední řadě soud zdůrazňuje, že souhlasí i s argumentem žalovaného, který připomněl, že žalobce byl odsouzen za vědomé porušení zákonných norem státu v souvislosti s paděláním a pozměněním veřejné listiny, a dále, že žalobce dlouhodobě spoléhal zcela zřejmě na to, že nebude orgány státu kontrolován a nevynaložil žádnou snahu upravit zdejší pobyt legálním způsobem, např. pomocí zákona o pobytu cizinců. Závěr o účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu je pak již pouze logickým vyústěním popsané situace.

Žalobce žádal, aby soud uvážil, zda žalovaný nepochybil, když mu neudělil doplňkovou ochranu, a to z důvodu probíhajících vnitřních nepokojů na Ukrajině a z důvodu jeho případného povolání do armády, které by zásadním způsobem zhoršilo jeho zdravotní stav. Na namítané nedostatečné odůvodnění rozhodnutí z naznačeného pohledu však soud nepřistoupil. Strana 9 a 10 rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2015 naopak rozebírá neexistenci hrozby azylově relevantní vážné újmy ve smyslu ust. § 14a velmi podrobně a soud souhlasí s hodnocením žalovaného, které váže hrozbu vážné újmy ke skutečně hrozícímu nebezpečí, nikoliv k okolnostem, které vůbec nastat nemusí, nebo které případně mohou nastat v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalobce žil před vycestováním z Ukrajiny v Ivanofrankovské oblasti, která žádným konfliktem bezprostředně zasažena nebyla a soud dodává, že i na východě Ukrajiny se v mezidobí situace zcela zklidnila, žalobce tak zcela jistě není ohrožen bezprostředním nebezpečím ozbrojeného konfliktu, nehrozí mu žádný postih za dlouhodobé pobývání mimo území své vlasti a jeho život a zdraví nejsou azylově relevantně ohroženy zásadnějším způsobem. Určité problémy se začleněním do

společnosti po případném návratu na Ukrajinu poté, co žalobce dlouhodobě pobýval na zdejší území předpokládat lze, nicméně takové situace si žalobce musel být dlouhodobě vědom a nepřivedla ho k potřebnému řešení legálního pobytu, je tak pouze na něm, aby tyto průvodní jevy přiměřeně řešil s příslušnými státními orgány země původu a nečinil za ně odpovědným stát, v němž dlouhodobě nelegálně pobýval. Soud tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky ust. § 14a zákona o azylu a vzhledem k výše uvedeným skutečnostem pak i ke konečnému závěru o nedůvodnosti žaloby. Z uvedeného důvodu proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal, odměna právního zastoupení žalobce byla vyřešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. listopadu 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně